

gjort dem for deres Krav. Bliver en Sagfører umyndiggjort, har Justitsministeriet ligeledes at fratage ham Retten til at udøve Sagførervirksomhed, saalænge Umyndiggjørelsen vedvarer.

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Forinden jeg gaar over til sidste Affnit, gjør jeg opmærksom paa en lille Trykfeil, som kunde være vildledende.

Der staar nemlig i Endringsforslaget under Nr. 18: „Foraaavdt Forslaget under Nr. 17 vedtages“; det skal naturligvis være Forslaget under Nr. 16.

Forhandlingen over dette Affnit er aabnet. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Høst): Med Hensyn til det følgende Affnit af Lovforslaget er det jo navnlig hele Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal indføres Sagførerraad eller ikke, der har givet Anledning til Uenigheden mellem Flerparten og Mindretallet i Udvalget. Flerparten har ment i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har været udtalt her i Thinget, samt ogsaa i Overensstemmelse med, hvad der er et Dulle i det Mindste hos Flerparten af Sagførerne, at det er rigtig at foreslaa Oprættelsen af et Sagførerraad, idet det maa antages, at dette vil være gavnligt saavel for Sagførerne selv som for de Private, som maatte have Grund til at beklage sig over en Sagfører i en eller anden Henseende. Der turde ogsaa dertil komme den Omstændighed, at Oprættelsen af Sagførerraad vistnok vil bidrage til at indskrænke Sagførernes Antal noget. Mange yngre Mennesker, som nu kunde ønske at blive Sagførere, men som ikke have Udbygning til at grunde nogen som helst solid Forretning, og som derfor kunde blive nødt til at indlade sig paa temmelig hasarderede Forretninger, ville mulig afholdes fra at blive Sagførere, idet de paa en vis Maade komme under Kontrol. Det ærede Mindretal har selv udtalt, at det ønskede et skjærpet Tilsyn med Sagførerne — ganske vist gennem Domstolene — men det forekommer mig, at saa er den her foreslaaede Institution, Sagførerraad, dog en mildere Form, hvorunder et saadant skjærpet Tilsyn kunde tilveiebringes. Derfor har Flerparten ment, at man burde tilraade at vedtage Forslagets Bestemmelser herom i det Hele taget. Der er derimod foreslaaet en ikke ringe Mængde Endringsforslag, hvoraf en Del skyldes Forhandlinger med Sagførereforeningens Bestyrelse, men en stor Del af dem ere fuldstændig Redaktions-

ændringer. Dog er der enkelte, som ogsaa reelt have nogen Betydning. De første Endringsforslag gaa ud paa en Forandring af Kredssinddelingen, idet man blot lægger Maribo Amt fra 2den til 3die, Aarhus Amt fra 4de til 5te og Viborg Amt fra 5te til 4de Kreds. Det er for at komme mere i Overensstemmelse med den Ordning, som allerede nu frivillig er indført af Sagførereforeningen, og derved vil desuden opnaas, at Antallet af Medlemmerne, af Sagførere, i vedkommende Kreds vil blive mere ligelig. Endelig er der foreslaaet den mindre Forandring, at der i Sagførerraadet for første Kreds, altsaa her i Kjøbenhavn, kun skal være to HøiesteretsSagførere, og at der i den Kreds, hvortil Viborg Amt bliver lagt, kun skal være een OverretsSagfører, idet vi have ment, at der maatte kunde reise sig Uanskeligheder ved at faae henholdsvis 3 HøiesteretsSagførere og 2 OverretsSagførere, saaledes som Forslaget oprindelig havde foreslaaet. — De andre Endringer med Hensyn til Valgretten ere af mindre Betydning. De gaa navnlig ud paa, at hvis Sagførerraadet har fritaget en ufornuende Sagfører for at yde det Bidrag, som skal betales af Medlemmerne af Sagførereforeningen, bør han ikke af den Grund miste sin Valgret. Endelig have vi ment, ligesom Landsstingets Udvalgsflertal i 1879—80, at Valgene til Sagførerraadet bør ske for 6 Aar ad Gangen, saaledes at der afvejlende afgaar en større eller mindre Del undtagen med Hensyn til Udflydningsvalg. Der have vi ment, at der ingen Grund var til at sætte det store Valgapparat i Bevægelse, og at man ved Udflydningsvalgene kunde nøies med at afstemme skriftlig indenfor de enkelte Kredse. Det er endelig foreslaaet, at Private, naar Sagførerraadene skulle afgjøre en Disput mellem Sagførere og vedkommende Private, i Forveien skulle afgive en bindende Erklæring om, at de ville underkaste sig Sagførerraadenes Afgjørelse alene med Ret til at indanke dem for det overordnede Sagførerraad. Der er ellers ikke tilstrækkelig Anledning til at paabyrde baade det underordnede og det overordnede Sagførerraad maatte vidtløftige Overveielser, naar den Private saa maatte bagefter kan være misfornøiet med Resultatet og indbringe Sagen for Domstolene. Derfor have vi ment dette, det er jo en fuldkommen frivillig Sag for vedkommende Private, om han vil henvende sig til Sagførerraadet. — At vi have foreslaaet, at Sagførerraadene skulle have en lidt større Myndighed med Hensyn til at itjende Bøder end Forslaget bestemmer, behøver næppe nogen nærmere Motivering.